

chismus Romanus l. c. §. 75, rejiciendaque sunt falsarum religionum, idolorumque nomina. Confer Benedictum XIV Const. Omnium sollicitudinum 197 §. 3 et 14 ejus Bullar. t. 1 p. 245 et 248 ed. Rom. seu Ven. 1754. Describitur hoc nomen una cum natali die, ac nominibus parentum, et patrinorum in libro, quem unusquisque parochus habere debet. Rituale Romanum tit. de Baptism.

(5) Patrinorum, seu Sponsorum origo ab ipsis fere Ecclesiae incunabulis repetenda est, uti monet Martenius de Antiq. Eccles. rit. l. 1 cap. 1 art. 16 n. 11 t. 1 p. 59 ed. Antwerp. seu Ven. Eorum meminere Tertulianus de Baptism. c. 18 p. 231 ed. Ven. 1744; Auctor Respons. ad Orthodox. q. 56 inter opp. S. Justinii M. p. 460 ed. Paris. 1742 Auctor Eccles. hierarch. c. 2. §. 2. t. 1 p. 168 ed. Ven. 1755, Auctor Apostol. Const. l. 5 c. 16 apud Cotelierum PP. Apostol. p. 201 t. 1. ed. Amstelad. 1724, S. Augustinus multis in locis, alique complures.

(4) Officia sponsorum describit Augustinus, sed potius Auctor Sermomis 168 n. 5 in append. t. 5 opp. Augustini col. 295 indic. ed. Ven. et Hildesonsus Adnot. de ordin. Baptism. c. 114 apud Baluzium Miscell. sacr. t. 2, p. 34 ed. Lucæ 1761. Quod infantes per se ipsos non possent, pro iis sponsos respondere voluit Ecclesia: Cyrillus Alexand. in Joan. c. 11. vers. 26 opp. t. 4 p. 685 ed. Paris 1658, Auctor Serm. 267 n. 5 col. 441 in append. t. 5 opp. August. ind. ed. Maurin. Ven. Adultis etiam morbo impeditis vocem suam commodare, inquit Cyrillus Alexand. l. c. Verum pro ipsis etiam adultis, qui per se respondere poterant, sponsos adhiberi voluit Ecclesia; sed ipsi tamen respondere debent. Augustinus de Baptism. l. 4 c. 24. col. 141 t. 9 ed. ind. Primum exemplum sponsorum, qui his adultis dati sint, præbere videtur Rufinus, Præfectus Prætorio, qui anno 595 cum à sacro fonte eductus fuisset, traditus est Ammonio, qui magna pietatis fama florebat. Confer Tillemontium Histor. Ecclesiast. vie de S. Gregoir. de Nysse art. 22 t. 9 p. 595 ed. Ven. 1752, et Orsium Histor. Ecclesiast. l. 20 n. 83 t. 9 p. 241 ed. Rom. 1752.

37. Unus tantum in baptismo patrinus adhibendus est, aut ad summum vir unus, unaque mulier (1); neque id munus unicuique committi indiscriminatim debet, sed ei qui sit catholicus, et sana doctrina, bonisque moribus imbutus, maximeque convenit, eundem saltem puberem, et confirmatum esse (2). Repelluntur ab hoc officio infideles, aut hæretici, publice excommunicati, aut interdicti, publice criminosi, aut infames, et qui sana mente non sunt, et qui fidei rudimenta ignorant, ita ut ea docere non possint, quem è sacro fonte susceperunt (3). Vetantur etiam parentes offerre filios suos, propter spiritualem cognationem (4), quæ inter patrinum, ac baptizatum contrahitur, et vetantur etiam hoc munus gerere monachi, quos solitudini addictos esse oportet (5).

(1) Concilium Tridentinum Sess. 24 c. 2 de Reform. Matrim. Atque hæc quidem disciplina Tridentino Concilio antiquior est. Nam plures numero patrinos excludere videtur Auctor Apostol. Const. l. 5. c. 16 cit. cum statuit,

ut vir à Diacono, mulier à Diaconissa suscipiatur. Sed explicatius, atque disertius unum patrinum constituent Leo P. in Can. 101 de Consecr. dist. 4 et Concilium Metense an. 888 Can. 6. t. 11 Concil. col. 594 collect. Labbæi ed. Ven.

(2) Can. 102 dist. 4 de Consecr. Rituale Romanum tit. de Patrinis. Confer Giraldum Exposit. Jur. Pontific. par. 1 sect. 710 t. 2. p. 524.

(3) Confer Rituale Romanum l. c. et Martenium de Antiq. Eccles. rit. l. 1 c. 1 art. 16 n. 14 p. 60 ed. ind.

(4) Olim parentes infantes filios offerebant. S. Augustinus Ep. 98 ad Bonif. n. 6. col. 266 opp. t. 2 laud. ed. Sed deinceps parentes id præstare vetiti sunt. Concilium Moguntinum an. 815 Can. 55 col. 1016 tit. 4 collect. Harduini. Quod factum videtur ob cognationem spiritualem, quæ inter suscipientem, et suscepti parentes induci capit.

(5) Can. 105 dist. 4 de Consecr.

Clericos à patrinorum munere excludebant Hispal. Syn. an. 1512 cap. 27, et Comp. Jo. Teres lib. 3 tit. 25, c. 5.

(N. S. Alios item non spernendæ utilitatis Canones præscripserunt Hispanienses Synodi. 1. «Ne adulti à Curatis baptizentur, quin prius sufficienti tempore rudimenta Fidei edocti fuerint.» Syn. Valent., Sess. 2 tit. 2 cap. 5. 2. «Quod Rector, Vicarius, et curam animarum habens, et Regens in sua Parochia duos teneat libros, in quorum altero nomina, et cognomina baptizandorum, parentumque eorum, ac patrinorum, et patrinarum, diemque, et annum quo fuerint baptizati..... scribat.» Compilat. Jo. Teres lib. 3 tit. 23 cap. 3. 5. «Ut puerperæ, quæ post conveniens tempus, domo egressæ, Ecclesiam adeunt, tum ut infantem Deo offerant, tum etiam, ut pro suscepto beneficio illi gratias agant, non ad aliam, quam ad Parochiam ipsam, in qua scilicet infans beneficium regenerationis suscepit, se conferant; idque faciant prima statim vice, quo domo egrediuntur.» Ead. Syn. Valent. ibid. cap. 6.)

Regg. ordinat. 12 et 24 Maji 1845, animarum curam exercentibus generatim præceptum, ut singulis mensibus municip. auctorit. de natis in respect. paroch., defunctis et conjugatis rationem reddant.

SECTIO II.

DE CONFIRMATIONE.

58. EFFECTUS SACRAMENTI CONFIRMATIONIS.—59. MATERIA HUIUS SACRAMENTI.—40. FORMA, ET MINISTER.—41. QUI CONFIRMATIONEM SUSCIPIANT?—42. HUIUS SACRAMENTI CONFERENDI TEMPUS, EJUSQUE RITUS.

38.

Qui baptizatus est, novæ virtutis robore firmior ac perfectus Christi miles efficitur per confirmationem. Itaque confirmatio, sacramentum est (1), quo homines robur, et virtutem accipiunt tum ad firmiter credendum, tum ad fortiter propugnandum pro fide, quam in baptismo susceperunt. Nimirum qui per baptis-

rum Christiani evaserunt, quasi infantes pueri sunt, quos corroborare oportet aliis adjumentis, ut comprimant impetus hostium, cum quibus nobis pugna est, quamdiu hæc vivitur vita, et firmiter ad fidem adhærescant. Itaque Christus confirmationis instituit sacramentum, quo id in nobis confirmat quod baptismo efficere cæpit; imo vero non confirmat solum, sed etiam auget ratione quam admirabili, et singulari (2). Vocatur etiam hoc sacramentum *chrisma*, *unctio*, *et signaculum Domini*, *et manuum impositio*.

(1) Concilium Tridentinum Sess. 7 de Sacram. in gen. cap. 1, et sess. de Confirmat. can. 1, *Si quis dixerit*, inquit, *confirmationem baptizatorum otiosam cæremoniam esse, et non potius verum, et proprium sacramentum; aut olim nihil aliud fuisse, quam catechesim quamdam, qua adolescentie proximi fidei suæ rationem coram Ecclesia exponebant, anathema sit*. Quibus verbis à Synodo damnantur hæreses Lutheri, et Calvini, quorum alter meram cæremoniam, non sacramentum, confirmationem habebat, alter catechesim, qua baptizati, ineunte adolescentia, fidei suæ rationem coram Episcopo exponebant. Cum Luthero, et Calvino sentiant Dahlenus de Confirm. l. 1 c. 8 et l. 5 c. 15, ac Binghamus Orig. eccles. l. 12 c. 1. §. 4 et 5 p. 550 et seq. t. 4 ed. Halæ Magdeburg. 1755, qui confirmationem sacramentum à baptismo distinctum esse negant, sed ajunt, meram esse cæremoniam, quæ baptismum aqua inchoatum perficit. Sed horum, aliorumque hæreticorum commenta late refutantur à Theologis, ac præter ceteros; à Natali Alexandro Histor. eccles. sæc. 2 diss. 10 p. 578 t. 5 ed. cit. Card. Orsio Dissert. de Chrismat. confirmat. c. 2 et seq. Drouvenio de Re sacrament. l. 5 q. 1 per tot.

(2) Consule Catechismum Rom. par. 2 c. 5 §. 21 et 22.

39. De materia hujus sacramenti non eadem omnium catholicorum sententia est. Sunt enim qui eam in manuum impositione constituunt; sunt qui materiam remotam statuunt unguentum, quod ex oleo, et balsamo solemnè Episcopi consecratione conficitur (1), proximam ipsam frontis unctionem; sunt denique, qui et manuum impositionem, et frontis unctionem confirmationis materiam esse arbitrantur (2). *Chrisma* ab Episcopo consecrari, vetus est Latinæ, et Græcæ Ecclesiæ consuetudo (3); et vero id ab eo quotannis efficitur feria V in cœna Domini, (4); sed Latinorum *chrisma* ex oleo tantum, et balsamo, Græcorum ex aliis præterea triginta quinque aromatibus conficitur (5). Est et hoc inter Græcos, Latinosque discrimen, quod hi solam frontem, illi etiam aures, nares, pectus, oculos, et pedes unguunt (6).

(1) Catechismus Romanus par. 2 cap. 5 §. 3 et seq. S. Thomas in Summa

par. 5 q. 72 art. 2. Et *chrismatis* quidem usum in confirmandis neophytis ab ipsis Christianæ Religionis primordiis esse repetendum, contra Basnagium, ac ceteros, ostendit Cardinalis Orsius peculiari dissertatione de Chrism. confirm.

(2) Confer Jueninium de Sacram. diss. 5 de confirm. q. 2, Drouvenium de Re sacram. l. 5 q. 3, et Tournelyum Prælect. theol. de Sacram. confirm. q. 1 art. 5.—V. S. Pacian. Ep. de *Nom. Cath.*; et Prudentium in *Cathemer. Hymn. 6. ante Somn.*, ac in *Apoth. contra Judæos*.

(3) S. Basilius de Spirit. S. c. 27 p. 55 t. 3 opp. ed. Paris. 1750. S. Cyrillus Hierosol. Catech. 3 p. 19 n. 4 ed. cit. S. Gregor. M. in Sacram. col. 67 opp. t. 3 ed. Paris. 1705. Nullum autem in sacris literis hujus disciplinæ vestigium extat, sed eam per manus traditam inquit Basilius; cumque ejus initium ignoretur, ab Apostolis ropetenda est, secundum Augustini regulam Ep. 54 col. 124 t. 2 cit. ed Ven.

(4) Concilium Toletanum l. can. 20 col. 992 t. 1 collet. Harduini ed. Paris. statuit Episcopo *omni tempore licere chrisma conficere*; ex quo patet, ea ætate nondum obtinuisse disciplinam, quæ nunc obtinet, conficiendi quotannis *Chrisma* feria V. in cœna Domini. Verum hæc antiquissima est, atque ejus origo à sæculo V. repetenda videtur. Nam ea ætate Episcopus feria V. in cœna Domini tres Missas celebrabat, quarum una erat pro reconciliatione penitentium, altera pro conficiendo *chrismate*, tertia serotina de ipsa diei solemnitate. Id ex vetustis sacramentariis sese deprehendisse testantur Menardus in Not. ad lib. sacrament. S. Greg. not. 265 t. 5. opp. S. Greg. col. 527 ed. Paris, Bona rer. liturg. l. 1 cap. 18 §. 6 p. 15 t. 2 ed. Taurin. 1749, et Martenius de Antiq. eccl. rit. l. 1 c. 5 art. 5 §. 8 p. 104 t. 1 laud. ed. Fabianni P. ea de re epistola in can. 18 de Consecr. dist. 5 ab Isidoro Mercatore conficta est.

(5) Græcorum ritum in præparando unguento *chrismatis* ex 55 aromatibus in vino decoctis, describit Goarius in Eucholog. Græcor. p. 637 et seq. ed. Paris. 1647.

(6) Confer Goarium l. c. p. 556. Sed S. Cyrillus Hierosolymitanus, Catech. 5 mystag. cap. 4 p. 517 ed. Paris., tantum memorat frontem, aures, nares, pectus; ex quo patet, has tantum partes ea ætate à Grecis inungi consuevisse.

40. Quæ de materia, eadem de forma hujus sacramenti disputatio est. Nam alii eam ponunt in oratione, qua Episcopus neophyto manus imponens, invocat Spiritum S., alii in verbis: *signo te signo crucis, et confirmo te chrismate salutis in nomine Patris, et Filii, et Spiritus S.* (1); alii denique tum in his verbis, tum in illa oratione formam ipsam positam esse arbitrantur (2). Ordinarius minister non nisi Episcopus est (3); extra ordinem, atque ex supremæ ecclesiasticæ potestatis delegatione, etiam Presbyteri hoc sacramentum recte administrant (4). Græcorum Sacerdotes omnes generatim habent hanc delegatam potestatem, per quam Sacramentum confirmationis rite, et recte conferunt (5).

(1) Catechismus Romanus par. 2 c. 5 §. 12 et 15.

(2) Confer Drouvenium l. c. q. 4 per tot. Quamquam autem ea res nondum ab Ecclesia sit definita, tamen certissimum est, eam semper certis quibusdam verbis hoc sacramentum administrare consuevisse, ut proinde in hoc etiam locum habeat illud Augustini: *accedit verbum ad elementum, et fit sacramentum*. Sane Apostolos verbis usos esse, testantur sacra Litera Act. VIII., 15, atque idem annis consequentibus ab Ecclesia factum fuisse, constat ex plurimorum Patrum testimoniis, ac inter alios id disertissime tradit Innocentius I in ep. 25 ad Decent. Eugubinum c. 5 col. 859 apud Constantium ep. Roman. Pontific., quamquam ob arcana disciplinam non ipsa describit verba, quibus confirmationis forma constabat. Varias hujus sacramenti formas habet Martenius de Antiq. eccles. rit. l. 1 c. 2 art. 3 §. 11 p. 91 ind. ed. V. Syn.—Illiberit. can. 28.

(3) Petrum, et Joannem Apostolos missos legimus in Act. VIII. 14 et seq., ut à Philippo baptizatos confirmarent. Concilium Tridentinum Sess. 7 de Confirm. can. 5. *Si quis dixerit, inquit, sancte confirmationis ordinarium ministrum non esse solum Episcopum, sed quemvis simplicem sacerdotem, anathema sit*. Confer etiam S. Cornelium ep. 9 ad Fabium Antiochenum c. 4 col. 155. apud Constantium ep. Roman. Pontific., S. Cyprianum ep. 75 ad Jubajan. p. 124 ed. Paris. 1666, Innocentium I ep. ad Decent. Eugubin. c. 5 n. 5 col. 858 apud eundem Constantium, S. Hieronimum Contr. Luciferian. n. 9 col. 181 opp. t. 2 ed. Veron. 1755, S. Gregorium M. l. 4 ep. 9 col. 639 opp. t. 2. ed. Paris. ind., Innocentium III in c. 4 de Consuet. Quæ hæretici objiciunt, refelluntur à Theologis, præsertim Jueninio, de Sacram. diss. 3 de Confirm. qu. 5 art. 2, et Drouvenio, de Re sacram. l. 5 qu. 7 per tot.

(4) Ita Gregorius M. l. 4 ep. 26 col. 705 laud. ed. t. 2. Presbyteris in Sardinia degentibus extra ordinem confirmandi tribuit facultatem. Consule S. Thomam in Summa par. 5 qu. 72 art. 11 ad. 1, et Benedictum XIV de Synod. dioces. l. 7, c. 7 qui de hac Summi Pontificis delegatione copiose disserit, et diligenter. Verum chrismatis benedictio adnumerata semper fuit inter propria Episcopalis ordinis munera; et ideo confirmandi privilegium à Sede Apostolica Presbyteris concessum adjunctam legem habere solet, modo ipsi chrismate utantur ab Episcopo consecrato. Disputat Benedictus XIV l. c. n. 1 et 2, num Summus Pontifex etiam chrismatis consecrandi facultatem Sacerdoti tribuere possit. Quæsitum est etiam, num Episcopus Sacerdoti concedere possit confirmandi facultatem; sed cum Sedes Apostolica, quæ arctare potest Episcoporum jurisdictionem, sibi uni hanc facultatem reservaverit, irrita est confirmatio, quæ per solam Episcopi delegationem à Presbytero collata est. Confer Benedictum XIV l. c. n. 5, et seq.

(N. S. Potestatem confirmandi Neophytos Episcopis quoque fuisse antiquitus omnino reservatam, perspicua demonstrant Patrum testimonia: Hier. contra Lucif. cap. 4 docet, hanc esse Ecclesiarum consuetudinem, ut ad eos, qui longe in minoribus urbibus per Presbyteros, et Diaconos baptizati sunt, Episcopus ad invocationem Sancti Spiritus manus impositurus excurrat. Et paullo post: *In Ecclesia baptizatus, nisi per manus Episcopi, non accipit Spiritum S.* Tum Chrysostomus in illud Actuum Apost. *Imponebant manus, et accipiebant Spiritum S.* sic commentatur: *Igitur hoc erat in Apostolis singulare: unde Præcipuos, hoc est, Episcopos, et non alios, videmus hoc facere;* et Pacianus noster Epist. de *Nomine Catholico*, et Sern. ad *Fideles, et Catechumenos*. Verum in specialibus quibusdam casibus posse Presbyteros accepto mandato, ac facultate R. Pontificis, tanquam extraordinarios ministros, Sacramentum Confirmationis conferre, pleri-

que tenent Theologi. Et merito; si enim antiquitus Presbyteri, sicut et reliqua Sacramenta, ita etiam et Confirmationis Sacramentum, præcipiente Episcopo, ministrare poterant, ut evincitur ex Concilio Toletano I *Can. 20*, his verbis: *Statutum est Diaconum non chismare, sed Presbyterum absente Episcopo, præsentem vero, si ab ipso fuerit præceptum;* nunc, post hujusmodi dispensationes Rom. Pontifici reservatas, de ipsius mandato fas erit Presbyteris Neophytos confirmare. V. Syn. Hispal. II. can. 7. Antiquissima est Ecclesiæ praxis, ut Chrisma non nisi ab Episcopo conficiatur, à quo diocesanus Archipresbyteri, vel Parochi illud singulis annis accipiant: Concil. Carthag. IV *Can. 56*. Qua de re Syn. Tolet. I an. 400, *Can. 20*, decernit: *Quamvis pæne ubique custodiat, ut absque Episcopo Chrisma nemo conficiat; tamen quia in aliquibus locis, vel Provinciis Presbyteri dicuntur Chrisma conficere; placuit ex hac die nullum alium, nisi Episcopum, Chrisma facere, et per Diocesim destinare*. Idem tradit Syn. Bracar. I Cap. 19, alias *Can. 36*: *Item placuit, ut si quis Presbyter post hoc interdictum ausus fuerit Chrisma benedicere.... à suo officio deponatur; nam et antiqui hoc Canones veterunt.*

(5) Græcorum Sacerdotes ante Phocianum schisma confirmationis sacramentum conferre solitos fuisse, ostendunt Morinus Diss. 2 de Sacram. confirmat., et Lucas Holstenius Diss. 1 de Ministr. confirm. apud Græcos. Dubitari autem non potest, quin ii non solum valide, sed etiam licite confirmant ex tacita saltem delegatione Sedis Apostolicæ, quæ hanc eorum consuetudinem ratam habet, uti observant Arcudius de Concord. Eccles. occident. et orient. l. 2. de Confirm. c. 15 p. 96, et Benedictus XIV l. c. c. 8 Certe in Concilio Florentino t. 6 Collect. Harduini col. 450 Eugenius IV, inter alias quæstiones, hanc ordine sextam Græcis proposuit: *quare Pontifices non inungerent sacro chrismate, sed Sacerdotes, cum hoc Pontificibus sit datum?* Verum ut habetur in actis ejusdem Concilii l. c. hæc à Latinis *objecta, Milylenensis Episcopus canonicè, legitimeque dissolvit*. Confer Holstenium de Ministr. confirmat. apud Græcos. Ex quo patet, à Græcis canonicas suæ disciplinæ rationes allatas fuisse, per quas Latinis satisfactum est, atque has rationes Concilio fuisse probatas. Sacerdotibus tamen Italo-Græcis confirmare vetitum est à Clemente VIII Const. Sanctissim. 107. Bull. ed. ult. t. 5 par. 2 p. 72, et à Benedicto XIV. const. 57 §. 5 p. 104 et const. 129 §. 4 p. 512 t. 4 ejus Bullar. ed. Rom. seu Ven. 1754. Unus hic amovendus est obex. Innocentius III in c. 4 de Consuet. Presbyteros, qui *apud Constantinopolim* per abusum confirmabant, confirmare in posterum vetat; ex quo confici videtur posse, Græcis Presbyteris vetitum esse Confirmationis sacramentum administrare. Verum Innocentius loquitur de Latinis Presbyteris, qui Constantinopoli morabantur; et vero in integra decretali, quæ extat apud Baluzium t. 1 Ep. Innocentii III. p. 480, nominatim agitur de *Latinis Presbyteris*, sed verbum illud Latinis in decretalium collectione Raymondus omisit.

41. Non nisi baptizati confirmandi sunt, cum fieri non possit, ut adolescat, qui nondum natus est (1). Suscipere confirmationem possunt omnes, tum infantes, tum adulti; et diu quidem viguit consuetudo, ut statim post baptismum confirmatio tribueretur (2). Græci nunc etiam retinent hanc consuetudinem (3); sed ab ea jam pridem recesserunt Latini (4), apud quos pueri ante septimum æta-

lis annum non confirmantur (5): Et quamquam hoc sacramentum non ejusmodi habeat necessitatem, ut sine eo salvus quis esse non possit, tamen qui illud negligunt, aut contempnunt, salutem suam in discrimen adducunt, gravisque criminis rei sunt, quoniam omnes eniti debent, ut christianæ vitæ perfectionem acquirant (6). Adulti, qui hujus sacramenti gratiam, et dona consequi cupiunt, non solum fidem, et pietatem asserere, sed etiam graviora, quæ admiserunt, crimina dolere ex animo debent. Quare elaborandum est, ut primum peccata confiteantur, ac jejunia, aliaque pietatis opera suscipiant, curentque, ut jejuni ad hoc sacramentum accedant (7).

(1) Confer D. Thomam in Summa p. 5 q. 72 art. 6. Presbyterum quemdam Scotum, Samsonem nomine, qui non baptizatos confirmari posse putabat, damnavit Zacharias Pont. Ep. 10 ad Bonifacium apud Labbæum collect. Conc. t. 8 col. 255 ed. Ven. lis, qui post baptismum flagitiosam vitam duxerant, ac morientes confirmationem petebant, denegatum hoc sacramentum, ex can. 59. Concilii Eliberitani colligit Albaspinæus in Not. p. 175 ed. Neap. 1770, quem Jueninius sequitur de Sacram. diss. 5 q. 6 c. 2.

(2) Tertullianus de Baptism. c. 7 p. 226 ed. Rigaltii Paris 1675, S. Cyprianus Ep. 70 ad Januar., et Ep. 75 ad Jubajanum p. 117 et 124 ed. Paris. 1666, S. Cyrillus Hierosolim. Catech. 5 mystagog. p. 516 n. 1 ed. cit., S. Dionysius seu potius Auctor libri de Eccles. hierarch. c. 2 p. 254 opp. t. 1 ed. Antwerp. 1654, Concilium Laodicenum Can. 48 col. 789 t. 1 collect. Harduini.—(Idque per Episcoporum manus: Syn. Illob. Can. 58 et 77; et S. Pacianus Epist. de Nomine Cathol., ita perspicue: *Si ergo et Lavacri, et Chrismatis potestas ad Episcopos inde descendit.*—N. S.)

(3) Consule Leonem Allatum de Perpet. consens. eccles. occident. et orient. l. 5 c. 18, Goarium in Not. ad Ritual. Græcor. p. 567, Naironum Evopl. cathol. fid. p. 2 c. 5, Vanslebium Histor. eccles. Alexandr. p. 2 c. 12.

(4) Incertum est, quo primum tempore confirmatio multo post baptismum conferri cœperit; et forte id factum est, cum rarior evasit baptismus adultorum. Confer Martenium de Antiq. eccles. rit. l. 1 c. 2 art. 1 §. 5 p. 86 t. 1 laud. ed. Ceterum nunc etiam cum adulti baptizantur, Latinæ Ecclesiæ sententia est, confirmationem à baptismo, si fieri commode potest, non esse separandam. Rituale Romanum tit. de Baptism. adultor.

(5) Catechismus Romanus p. 2 c. 5 §. 19. Sed quamquam ipse catechismus non expedire dicat, quod pueris confirmatio ante septenarium conferatur, non tamen id ita est intelligendum, quasi nunquam his pueris hoc sacramentum conferri possit. Nam pueri, qui in vitæ discrimine versantur, etiam ante septennium sunt confirmandi: S. Thomas loc. c. art. 8 ad 4; et alia similiter justa causa esse potest, propter quam pueris ante illam ætatem hoc sacramentum detur. Consule Catalanum in Pontific. Roman. tit. 21 §. 7 n. 19 et 22 t. 5 p. 227 ed. Rom. 1740.

(6) Consule Catechismum Romanum l. c. n. 17 et 18, et D. Thomam in Summa p. 5 q. 72 art. 1.

(7) Olim nonnisi jejunis dabatur hoc sacramentum, quod multis collectis monumentis ostendunt Martenius l. c. art. 2 p. 88, et Jueninius de Sacram. diss. 5 de Confirm. q. 9 c. 2. Verum hæc consuetudo ætate D. Thomæ cœpe-

rat oblanguere, uti ipse testatur l. ind. art. 12 ad 2. De hac laudabili antiquæ Ecclesiæ consuetudine Christianos moneri jubet Catechismus Romanus l. c. §. 20; et recte *ubi congrue observari potest*, inquit D. Thomas l. c. *convenientius est, ut à jejuniis (confirmatio) detur, et accipiatur.*

(N. S. Quibus omnibus merito adjicienda est laud. Syn. Valent. Sess. 2 tit. 2 cap. 10, quæ, post recensita præclarissima Melchiadis Epistolæ (apocrypham esse fatemur) verba, hæc subdit: «Quæ omnia considerans Synodus, Prælatos hortatur, ut sedulo advertant, ne huic Sacramento debitus in Ecclesia honor deesse videatur, et quoties Sacramentum hoc adultis conferendum erit, nonnisi ea, qua decet, animi præparatione, accedentibus, et sua etiam peccata confessis conferatur. Et cap. 11, quod curent Prælati, ut in Civitatibus, in quibus resident, duobus, aut tribus anni temporibus Sacramentum Confirmationis publice ministretur.... Confirmatorum nomina, et ipsorum susceptorum, et Confirmantis in libro uno describenda censemus, ne aut Sacramenti iterandi occasio detur, aut Matrimonia confundantur, si spiritualis cognatio, quæ ex Confirmatione contracta fuit, ignoretur.

42. Conferitur hoc sacramentum potissimum in Pentecoste, quoniam hoc maxime die Apostolos Spiritus S. virtute roboratos, et confirmatos fuisse constat (1). Offeruntur autem confirmandi à sponsoribus, sive patrinis, quos probos christianos, et confirmatos esse oportet (2); debentque pro sacri chrismatis reverentia frontem eluere, decidentesque in eam capillos attondere. Episcopus confirmato alapam impingit (3), ut discat, se paratum esse oportere ad omnia adversa pro Christi nomine invicto animo toleranda, eique pacem impertitur (4); denique ejus frons bombyce diligenter abstergitur (5).

(1) Catechismus Romanus loc. ind. §. 26. S. Carolus Borromeus in V. Conc. Mediolanen.

(2) Proprios confirmationis patrinis adhibuit Ecclesia, cum seorsim à baptismo dari cœpit hoc sacramentum; atque hinc ab antiquioribus Patribus soli baptizatorum patrini memorantur. Eadem fere de utrisque sunt constituta, et qui in baptismo patrini esse nequeunt, iidem etiam in confirmatione hoc munus gerere prohibentur.

(3) Hujus alapæ nulla mentio est in sacramentario S. Gregorii M. aut in iis, qui IX et X sæculo de ritibus scripserunt. Primus forte eam memoravit Durandus Mimatensis Episcopus; ejus vero mysteria explicat S. Carolus Borromeus Instruct. de Sacram. confirm. par. 4 act. Eccles. Mediolanen. t. 1 p. 452 ed. Patavii 1754.

(4) Catechismus Romanus l. c. §. 26.

(5) Olim confirmandorum frontes bandellis, seu vittis lineis cingebantur, quas usque ad sæculum XII. gestabant per dies plures. Amalarius de Divin. offic. l. 1 c. 4 in Bibl. PP. t. 14 p. 366 ed. Lugd. Deinde in nonnullis Ecclesiis obtinuit, ut lineæ vittæ tantum per triduum gererentur.